

El fotògraf Pedro Madueño, amb més de trenta anys de professió a l'esquena, ha anat acumulant experiència en nombrosos actes de caire periodístic, ja fossin rodes de premsa, entrevistes o viatges de feina. En tot aquest temps, la seva mirada ha apostat per oferir a l'espectador una alternativa a la imatge convencional. D'aquesta manera de veure les coses sorgeixen aquest seguit de fotografies que ens traslladen als escenaris on té lloc la notícia, encara que ens els mostra des d'una òptica diferent, despreocupada i curiosa.

Els altres escenaris de la notícia

Text i fotos: Pedro Madueño

De vegades el periodista acudeix al lloc de la concentració i ja està tot disposat, es troba encarrilats els passos perquè difícilment puguis sortir del recorregut. És llavors quan cal fer l'esforç de sostreure-se'n i veure-ho tot sota el nostre prisma.

Els nostres interessos i els del contrari segurament són diferents i rau en la nostra perspicàcia, astúcia i curiositat el fet que afrontem el tema amb seguretat. Observem que la gent del carrer, potser per la seva curta experiència, són molt fàcilment dirigibles, es deixen portar pel camí marcat i, alguns cops, només ens preocupa com obtenir aquesta informació el més ràpidament i còmodament possible. Indagar i investigar sempre ens comportarà un esforç addicional, sens dubte, però ens arribarà la recompensa en forma d'èxit professional.

Els fotògrafs –quina terminologia més bonica (foto: llum, grafia: escriptura)– també pequem a vegades de tenir molt clar el que volem: fotografiar sense dur a terme ni tan sols una primera prospecció sobre el terreny, cosa que ens pot fer caure senzillament en la teranyina que ens han teixit.

En arribar als escenaris on es treballa en equip amb altres col·legues, tendim a buscar una complicitat amb la resta de fotògrafs. És molt més còmode segurament per fer la nostra feina això de ser

un més, ficar-nos en el grup i deixar-nos arrossegar pel núvol. Això ens portarà a afrontar la tasca amb una certa garantia i, així, obtenir-ne un resultat òptim. Però sortir d'aquest núvol és l'única manera d'afrontar l'exclusivitat, la nostra i la del mitjà per al qual treballem, que espera de nosaltres que la feina que fem sigui diferent, que sapiguem captar d'una manera original i peculiar la notícia. Sens dubte això comporta un risc, ara bé, haurem d'aprendre a conviure-hi si volem caminar amb pas ferm.

Als escenaris trobarem diversos punts de vista; mirarem endavant però també enrere, abans (també més tard) de la posada en escena. No serà casual que trobem més oportunitats per demanar informació gràfica o escrita, abans o després dels actes.

A l'entrevistat, per exemple, se'l retratarà sempre millor després que s'hagi acostumat a la nostra presència en un escenari nou per a l'entrevistador i l'entrevistat. A l'escenari de l'entrevista, que el periodista tria normalment, aquest demanarà una posada en escena còmoda: una bona butaca, un cafè, absència de sorolls, etc. Tot això serà necessari per crear l'atmosfera necessària per poder realitzar un treball òptim.

En el marc dels ambients palatins, com la Zarzuela, els moviments són lents i cada paraula mesurada. Cal vigilar no

A dalt, Lluís Bonet durant una entrevista als directors de la pel·lícula REC. A la pàgines següents, a l'esquerra, periodistes al Parlament de Catalunya. A dalt a la dreta, després d'una roda de premsa a l'Auditori. A baix, els seients que el príncep Felip i Letizia Ortiz van utilitzar a l'església de l'Almudena el dia de la seva boda.

passar mai dels límits de la cordialitat, que sovintegen entre alguns periodistes quan aquests tenen una certa confiança. Els palaus amb un decorat estancat en el passat es basen en la tradició, són

Sortir del núvol que implica treballar en equip amb altres col·legues és l'única manera d'afrontar l'exclusivitat

marcs encotillats i és difícil que els seus elements pateixin cap canvi que ens faciliti el nostre treball. Així mateix, els seus personatges també seran moderats en les reaccions i només en la seva espontaneïtat podem trobar una bona imatge. El guió establert prèviament a

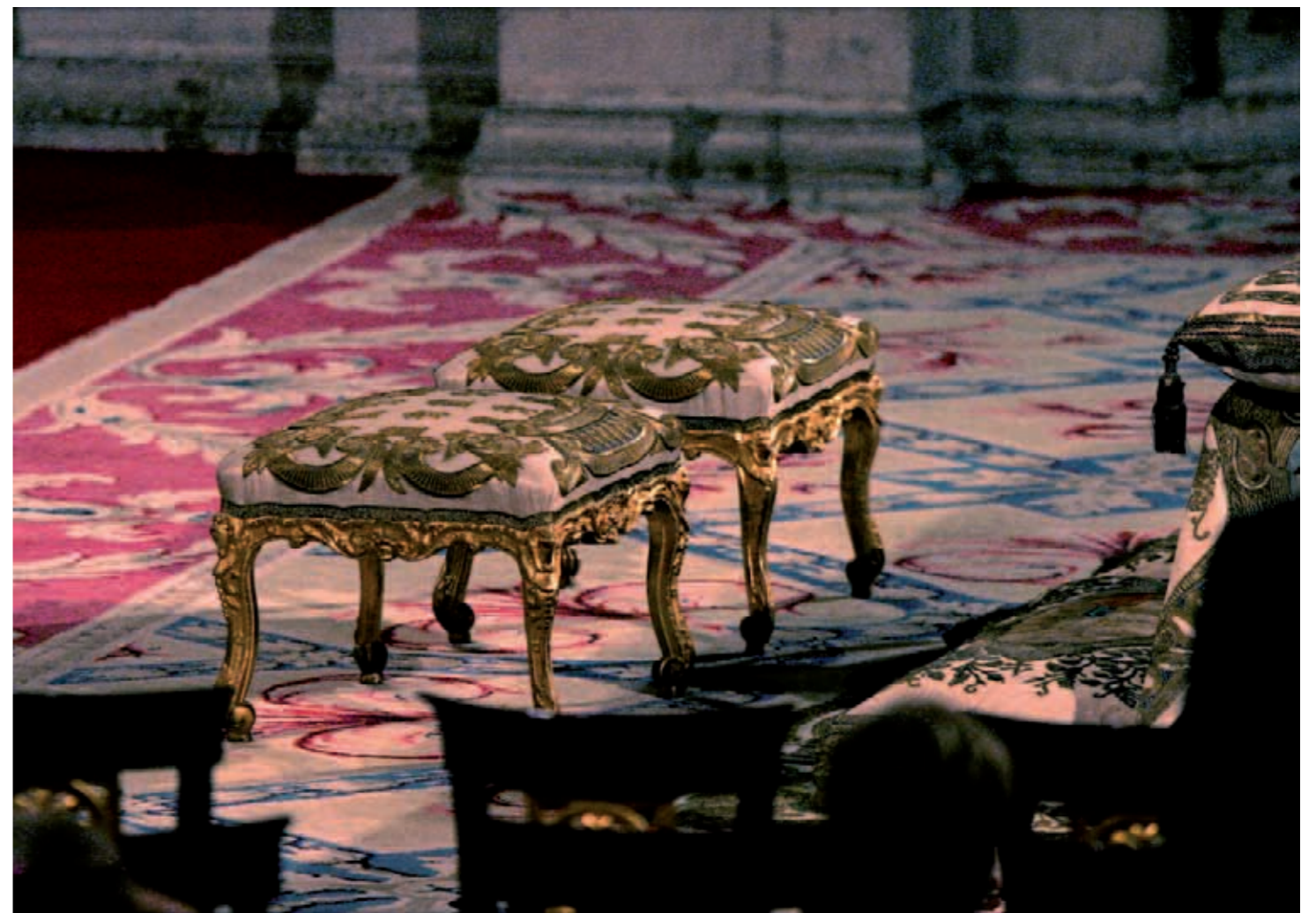
la visita recorre inexorablement el seu camí.

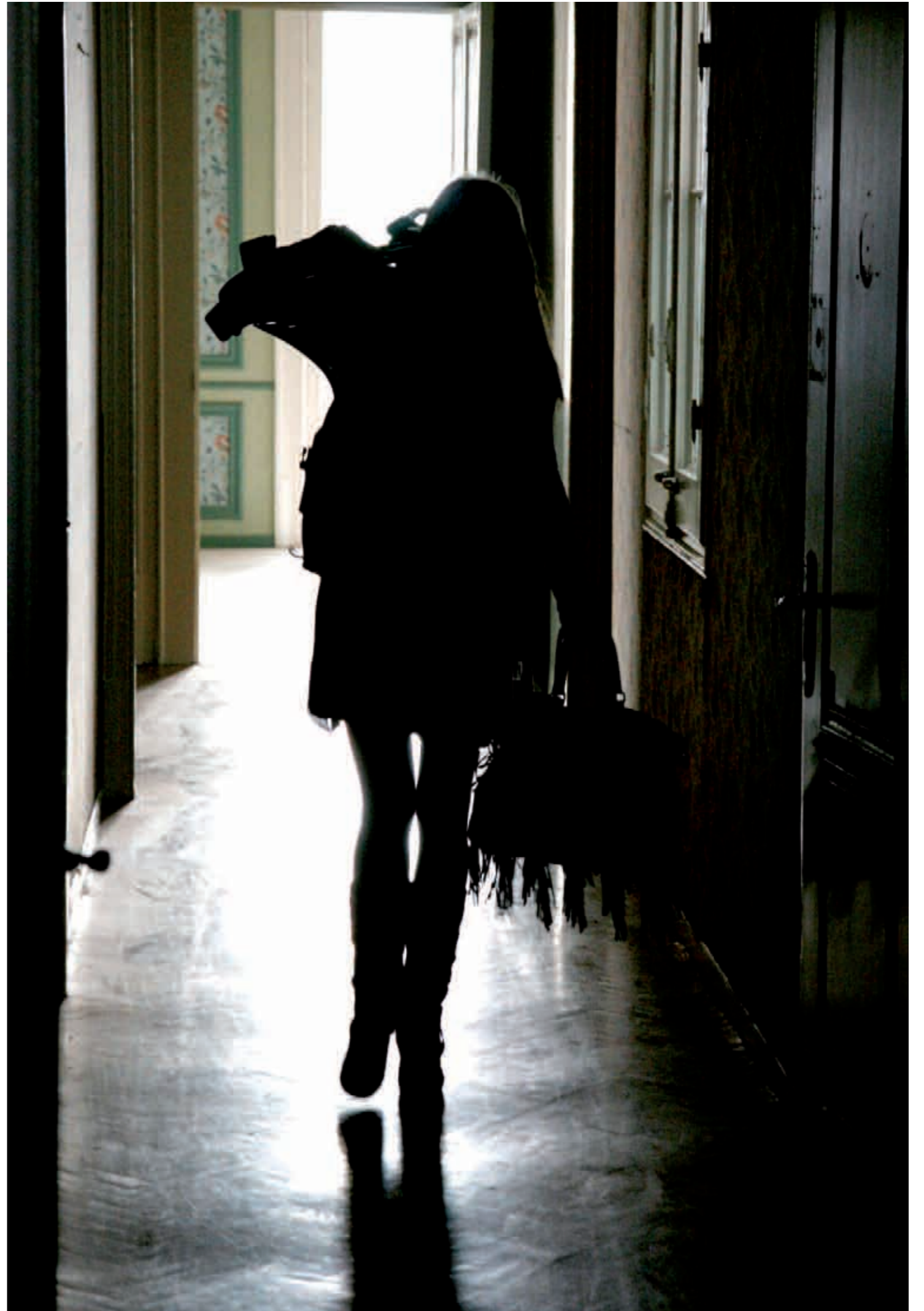
Als escenaris del poder de la política i les altes finances, la moqueta i la corbata teixeixen de vegades una malla que atrapa i et transporta a un món desconegut, on les regles del joc tenen coordenades que desconeixem. La política sap millor que ningú com captar l'atenció de l'informador, com vestir-la, maquillar-la i vendre-la. Són escenaris on es copia i es mira el contrincant, on s'emula el guanyador, on es realça l'orador, on els símbols es posen amb calçador.

Seguint el protocol, els professionals de l'escenificació seran els encarregats de

Tres dècades de fotoperiodisme

Pedro Madueño (Còrdova, 1961) ha publicat a *Tele/Expres*, *Mundo Diario*, *El Noticiero Universal*, *El Periódico*, *Diario de Barcelona*, però sobretot a *La Vanguardia*, on hi treballa des de fa vint-i-cinc anys. És autor de la imatge oficial del príncep Felip i és professor associat de la UPF. Ha guanyat el Laus d'Or de Fotografia, sis FotoPress, l'Award of Excellence Society of Newspaper Design i el Godó de Fotoperiodisme.

A la pàgina anterior, a dalt a l'esquerra, preparatius de la inauguració de la Fundació Godia. A sota, butaca que va ocupar Joan Pau II a Madrid el 2003. A la dreta, una periodista recull el material després d'una entrevista. En aquesta pàgina, escenari improvisat per a una foto a Carme Rusalleda quan es va conèixer la notícia de la tercera estrella Michelin. A dalt a la dreta, una conferència d'Artur Mas a La Pedrera. A sota, expectació davant de l'Administració de loteria que va guanyar el segon premi de la Loteria de Nadal el 2007.

fer que la imatge i el missatge arribin perfectament als fotògrafs i redactors. Saber disposar tots els elements formarà part de la seva tasca, un logotip just darrere la cara, un grup de joves o una bandera són elements que utilitzaran per dur a terme la seva estratègia. El reporter experimenta un canvi d'escenari cada cop que es desplaça a cobrir una informació; l'amfiteatre el canviarà per complet. Adaptar-se a un nou hàbitat li suposarà un esforç addicional.

La "soledat de l'enviat especial", de la qual tant s'ha parlat, és una altra característica quan ets fora de casa. En els moments en què hem deixat de banda

la nostra jornada laboral, el nostre escenari canviarà de matís. Amb un whisky a la mà a la barra de l'hotel

La política sap millor que ningú com captar l'atenció de l'informador, com vestir-la, maquillar-la i vendre-la

mentre escoltem un pianista malenconiós, evitarem pensar que hi estem sols.

El temps que dura el vol quan et trasllades a un altre país és molt curt per al canvi de context, amb la son difícil de conciliar pel soroll dels motors, la gola seca per l'aire condicionat o la incomo-

ditat del seient. Aixequés la cortineta de l'avió i veus una lluna plena immersa en un cel negre, un sol vermellós que des punta per un immens desert, unes muntanyes nevades que no tenen fi o un mar blanc pintat pel vent. Tot plegat fa que assimilis a poc a poc el teu nou context.

Quan l'hostessa obre la porta de l'avió i entra un cop d'aire fresc de l'exterior ja no hi ha tornada. Fem una passa endavant i pronunciem la frase que durant tants i tants viatges teníem el costum de pronunciar amb els reporters Martí, Bru o Eugenio: "Una nova ciutat, una nova aventura, sempre a la recerca de la notícia". **■**